

HOF VAN EDEN

Christus Triumfatorkerk, 21 november 2021, Eeuwigheidszondag

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Schriftlezingen: Genesis 2: 4b-10 en 3: 22-24, Openbaring 22: 1-5

KOMEN

- Welkomstwoord en mededelingen (ouderling van dienst)
- Aanvangslied 'Eens komt de grote zomer' (Lied 747: 1 en 7) (samenzang)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Kyriegebed
- Glorialied 'Liefde, eenmaal uitgesproken' (Lied 791: 1 en 2) (samenzang)

WOORD

- Met de kinderen
  - Gebed*
  - Gesprek*
- Schriftlezing Genesis 2: 4b-10 en 3: 22-24 (ouderling van dienst)
- Zingen: 'Zal er ooit een dag van vrede' (Lied 462: 1 en 2) (ensemble)
- Schriftlezing Openbaring 22: 1-5 (ouderling van dienst)
- Zingen: 'Zal er ooit een dag van vrede' (Lied 462: 3, 4, 5 en 6) (ensemble)
- Verkondiging: De Levensboom

Het *lijkt* over de stad te gaan.

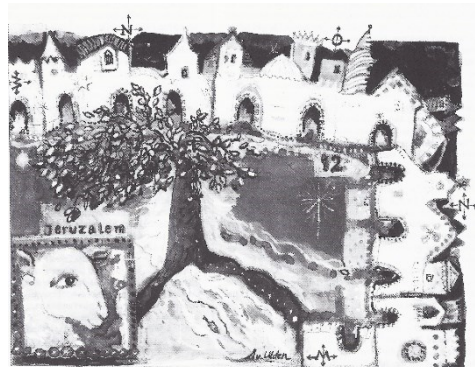
Het laatste gedeelte van de bijbel.

In de laatste twee hoofdstukken van de bijbel krijgen we tenslotte een prachtig uitzicht voorgeschoteld.

Een nieuwe stad, het hemels Jeruzalem, komt uit de hemel neerdalen - Alles wordt nieuw. Een hemelse stad op aarde. Of eigenlijk de hemel zelf op aarde. 'Gods woonplaats is onder de mensen', staat er. 'Hij zal alle tranen uit onze ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen jammerklacht, geen pijn, want wat er eerst was is voorbij.'

Het is het begin van het prachtige visioen uit openbaring 21. We hebben het afgelopen jaar een keer gelezen bij een uitvaart hier in de kerk.

Het visioen beschrijft minutieus hoe dat nieuwe Jeruzalem, hoe die stad waar God bij de mensen woont er dan uit moet zien. Schitterend door Gods luister. Ommuurt, maar met twaalf poorten. De stad is van zuiver goud – helder als glas. De huizen, de straten. Ze schitteren in het licht. Niet in het zonlicht, want de stad heeft geen zon nodig – God zelf is het licht.

Het lijkt over de stad te gaan in dit laatste visioen van Johannes.

De Bijbel begint met een tuin en eindigt met een stad.

Dat moet ons als stadsmensen toch aanspreken.

Maar aan het einde van dat visioen gaat het opeens om veel meer dan een gouden stad. Want er stroomt een rivier dwars door deze nieuwe stad. Een rivier die haar bron vindt bij de troon van God en het lam. En die rivier doet het hem in dit verhaal. Met die rivier krijgt deze stad opeens paradijselijke allure. Het is de rivier die leven geeft aan de stad. Opeens blijkt er midden in de stad een park te zijn. Een hofje, zoals ooit deze rivier leven gaf aan de tuin in het scheppingsverhaal, de hof van Eden.

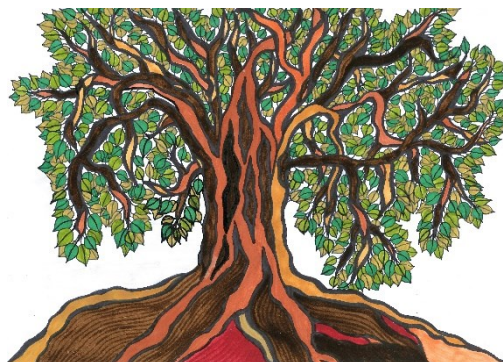
Zonder rivier. Zonder Hof van Eden is de stad onleefbaar, doods, onvruchtbaar. De levenstroom uit het paradijs wordt hier aan het einde van de Bijbel in ere hersteld. Het ooit verloren paradijs is terug.

Zonder groen geen leven. In het hart van de stad stroomt de rivier die leven geeft. En alles bepaalt. De boulevard van deze stad is de rivier. Je kunt slenteren langs de kades, zoals langs de Seine in Parijs of langs de Tiber in Rome.

En dan - als het middelste middelpunt - staat daar die boom. "Aan weerskanten van de rivier stond een levensboom, die twaalf vruchten gaf, elke maand zijn eigen vrucht. De bladeren van de boom brachten de volken genezing." Aan weersijden van de rivier bloeit de Boom des Levens. Hij draagt altijd vrucht. Twaalf soorten, voor elke maand een vrucht en zijn bladeren geven genezing.

In het hemels Jeruzalem is het ooit verloren paradijs terug. Het hele verhaal van God en zijn mensen ligt ingeklemd tussen die tuin van 'den beginne' en deze herschapen tuinstad aan de horizon.

En in die tuin staat de Boom des Levens. Toen, ooit en in de eeuwigheid. En als je van zijn vruchten eet zal je eeuwig leven.

Deze boom – aan weerszijden van de rivier – deze boom met vruchten die je laten proeven van de eeuwigheid. Deze boom roept ons op op zoek te gaan naar de tuin in ons leven. De rust van de tuin. Of een park, Clingendael of Marlot, of het Haagse Bos waar nog echte bomen staan. De tuin brengt je dichterbij jezelf. In de tuin is niet het geraas van het voorrazende leven – auto's, werk, verplichtingen. In de tuin sta je met je voeten op de grond en met je neus in de wind – als een boom, en kom je tot jezelf. En als je in een flat in Mariahoeve woont, of op een bovenwoning in Bezuidenhout ook dan moet je er soms even uit om opnieuw te aarden.

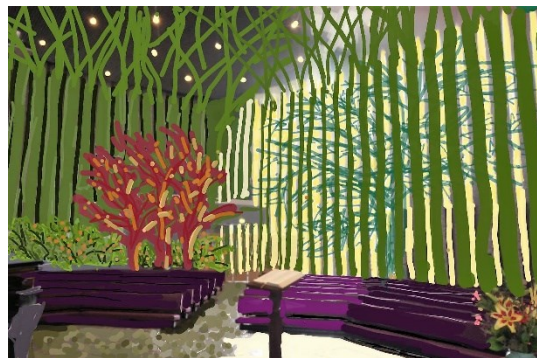
De tuin brengt je terug bij de menselijke maat. Je begroet de ander op je wandeling. Je kijkt de ander aan. De vervreemding van de wereld, de stress, Het ergens iets van moeten vinden. Het doet er even niet toe in de tuin. In de tuin ben je met God. Zoals Henoch wandelde met God. En werd opgenomen. In het paradijs is God dichtbij. Hij woont tussen de mensen.

Vandaag maken wij van deze kerk een tuin.
Een paradijs.

Een plek waar God tussen ons in zit. Bij ons is. Vandaag komen wij tot rust in deze tuin. Kijk maar naar al die bomen. In de expositie, en de bomen die het dak van deze kerk dragen. Vandaag zoeken we rust in deze tuin omdat we ons verdriet delen. Omdat ons gemis er mag zijn. Omdat wij lijden aan een wereld die nog af is. Waar mensen wegvallen. Omdat ze oud zijn, omdat ze ziek zijn. Soms na en lang en slopend ziekbed, soms heel plotseling niet meer wakker geworden. Soms ook veel te jong en verbijsterend.

In deze wereld waar het leven eindig is. Waar mensen tegen elkaar opstaan, waar een virus rondwaart dat het normale leven ontregelt, waar bomen het afleggen tegen milieuvervuiling, in deze wereld zoeken wij, vinden wij het paradijs. Ook hier vanmorgen.

Omdat we namen laten klinken van mensen die we uit handen hebben moeten geven. Omdat we elkaar zien staan in ons verdriet. Omdat we iets van Gods liefde weerspiegelen in deze dienst. In onze woorden, in ons lied, in de stilte.

In het licht van de paaskaars.

Precies in het midden van het verhaal van God en mensen, precies tussen Genesis en Openbaring in staat een ander verhaal van een tuin. Een tuin net buiten Jeruzalem. Waar Maria in alle vroegte naartoe gaat. En een open graf vindt. Een tuin waarin Maria God ontmoet, of beter gezegd: waarin ze Jezus herkent in de tuinman. Zij vindt op de begraafplaats een levend bewijs van God die sterker is dan de dood. Dat God er over de dood heen is, voor zijn Zoon en n Hem voor ons allen.

Wat is er nu eigenlijk veranderd na de opstanding van Jezus / toen en daar in die andere tuin van Eden? Nog steeds gaan er mensen dood. Nog steeds is er ziekte en pijn. Ja, wat is er eigenlijk veranderd? Die vraag kwam woensdag op in een gespreksgroep. Het kwaad is er nog steeds. Dat klopt. Maar toch is er iets fundamenteel veranderd. God heeft de dood en het kwaad een halt toe geroepen. Ja, wij moeten nog steeds leven met verdriet en gemis, maar voor eens en altijd heeft God een mens over de dood heen getrokken. Jezus leeft - toen en nu! - om ons van Gods liefde te vertellen. En in die ene mens leven wij allemaal.

Jezus is de vrucht van die Levensboom die eeuwig leven geeft.

Voor de een schrale troost misschien, maar voor wie het durft geloven een bewijs van Gods liefde, over de dood heen.

Ik hoop dat u vandaag in deze tuin iets van die liefde mag ervaren. Als we de namen noemen, als we het licht van de opgestane Heer Jezus Christus delen. Als we elkaar dragen.

Dat bid ik, dat geloof ik, dat wens ik u toe.

Amen.

- Vocaal Ensemble 'Vernieuw in ons o God' (Lied 858)

GEDACHTENIS VAN DE GESTORVENEN

- Inleiding
- Gedicht: De mensen van voorbij – Hanna Lam
- Zingen: "Vrienden die zijn overleden" (Lied 733) (vocaal ensemble)
- De namen worden genoemd van de overleden gemeenteleden
- We gaan een moment staan voor de gedachtenis in stilte
- We zingen we: "Heer, herinner U de namen" (samenzang)
- Wij brengen anderen aan het licht
- Ondertussen zingt het vocaal ensemble: 'Blijf mij nabij' (Lied 247)

ANTWOORD

- Dankgebed, voorbeden, Stil gebed, Onze Vader
- Inzamelings van de gaven

GAAN

- Slotlied "Ga met God" (Lied 416) (samenzang)
- Zegen